

(א) ג'ל אלמור, (ב) ג'לעל
 עד, (ג) שבת ח: ג'לעל ט.
 עו. ולקמן פו. קא, (ד) ג'לעל
 עו. וע"ל, (ה) שבת זא,
 (ו) ג'לעל עו. [וכוה ג:],
 (ז) בסדר המשנה בירושלמי
 ובג"מ הגי' עליו, (ח) ג'ע
 מוס' ג'לעל עה: ד"ה ורבי
 יוחנן, (ט) ג'לעל עג: [וע"ש],
 (י) סוטה ג: ג' (ז) ג'ירסת
 הערוך ע' סגן בן ננס],
 (יא) ס"א כ"י חתם, (יב) ג'
 גירסתו בן פנחס תלמודו של
 רבי [נש"ל ע"ש], (יג) בס"א:
 שבתא, *

הגהות הב"ח

(א) גבי כל מקום שאמרו
 חכמים דר: (ב) שם
 תלמודו של בן פנחס:

גליון הש"ס

גבי' שיתופי מבואות
 ביצד שבבבוי. עין ג'לעל
 דף סח ע"א מד"ה ויקרא
 להו. ועוד ג'לעל דף ע"א
 ע"כ מד"ה שבת:

מוסף רש"י

אחרי לי אושפידיה.
 לחלוץ ואשפיליה (ע"ד)
 (טו) מקום שאין בו
 ד' על ד', טפחים
 רוחב ועומד בין רה"י
 לרה"י ויש לו היכר כגון
 גובה מן הארץ ג' ואלו
 היה רוחב ד' היה נקרא
 רשות ולעמוד ויהי כרמלית
 ואמר לנפול ולכאן, אל
 עכשיו נקרא מקום פטור
 ומוחר לנפול ולכאן לכפך
 עליו משל לנפול (ע"ד)
 (טז) האילו ליכא מקום
 חשוב לא רשות בלתי
 נפשיה הוא ונפול להכא
 ולכא (ע"ד טו). ובכלב
 שלא יחליפו. דלא למרו
 דקא עמיל מרשות הרבים
 לרשות היחיד ואמי למשמר
 האלה שבת (ע"ד) ודרבנן
 היא, דלאו חיובא ליכא
 דבעינן עקרי מרשות זו
 והכא לרשות זו, והכא
 עקרי מרש"י גמורה
 והכא למקום פטור,
 ועקרי ממקום פטור
 והכא לרה"י גמורה
 (ע"ד טז). יותר משל
 תורה. יותר ממה שעמיה
 תורה לנכרי (בב"ב טז).
 אסור לזרוק מזה לזה.
 ואפילו סן של, דלאו
 משלו לבטל מזה לא היה
 ש"י שמואל (שבת טז).
 דרמלי חד ומתחי חד.
 למתוך ק' כ"ך לאתן ידו
 מנצוה למתוך או ממנו
 לגביה ערדי זה ודילמא
 לא זיק על הגג ונפול
 לרה"י ואמי לאתמי, והכי
 נקט ואמי לאתמי דלאו
 ממוס נפילת רה"י ליכא
 חיוב שחלת, דמתעסק הוא
 אלל הגולה דלא תמחו
 לזרוק לרה"י (ע"ד טז).
 את עירובו בבית שער.
 עירוב לגבי מנחי החצר
 ומנו צבית שער, היינו צ"ח
 קטן לפני שער החצר, או
 מנפסיס או ממנו, ושומר
 הפתח יושב עם (טוה ג:),
 אבסדרא. שפני צבית
 פוקין פוקין (ע"ד טז).
 ומרפסת. עליה ארובה
 על פני החצר על פני רשות
 הרבים ובה מנפסיס הרבה
 לפי מחלוקתו, ודורין בכל
 אחת ואחת ועשין מרפסת ארובה לפני המנפסיס ודק המרפסת נכנסין
 ויולאין כולן, מרפסת אלז"ר, סולס אשקליא (ע"ד טז). אינו עירוב. ללא חזי לדידה, שכל היצא ונכנס עובר עליו (ע"ד טז). עירובין
 חצירות בבית שבחצר ושיתופי מבואות בחצר שבבבוי. דעירובי החצר לערוך המנפסיס הוא כולל מדרס צבית
 אחד, הלכך צענין צ"ח הנפיל לדידה, ושיתופי המנפסיס אינו אלל לגבי החצרות ומצוות לאו לדידה ניהו והלכך לא צ"ח לדידה אלל
 בארובה של חצר דיו ונמקום משתמה, והיו כל הארובות כולן כאלו משמשין להיות אחד (טוה ג:).

ואמנעי אסור. לקמיה מפרש טעמא דעבידא כחצובה ושניהם
 הצמים סמוכים. וע"ג דליכא לאקשו"י דבור דלעיל [ע"א] דמי לאמנעי
 שהרי שני הצמים סמוכין לאור המצוי ואי משום שיש הפסק ארבעה
 זינו לכל א' הכא נמי איכא הפסק כל חלל חרובה האמנעי וכולה
 אסורה לזה ולזה אפילו רחבה כמה
 אמות וגזי חלל המצוי נמי ליסרו
 אהדדי לא תיקשי דאלו חרובה
 משתמשין בה תשמישות רחבה בין
 צמנון בין צמנון אלל הכא ליכא
 תשמיש אלל מילוי והואו ע"י הפלגת
 אור ארבעה הוא: אמר רב הכי.
 צממיה. ד"ר סבר מדאמר רב אמנעי
 אסור ואע"פ שיש הפסק אור חרובה
 זינו ולצמים ש"מ ארס אסור על
 חצרו דרך אור סבירה ליה וטעמא
 דסמוכין מותרין משום דתשמישן
 קשה לחלוטין: והא מ"ח הוא דאמנע
 כו'. אלמא אף על גב דלשלוש נוח
 מזריקה הואיל דאינו ממש לאחד
 מהן כפתח לא שרינן ליה לחד
 מיניהו והכא נמי מאחר דאינו כפתח
 לא לזה ולא לזה אע"ג דנחת לזה
 מזה ליחסרו: מי סבר דעבידי כי
 שויה. זו אלל זו שמהא החלוטנה
 מפסקת בין הצבית ולאמנעי דמיסק
 אדעתך ארס אסור דרך אור סבירה
 לי דתיקשי לך סמוכין נמי ליחסרו:
 לא דעבידי כחלוטין. ושלשתן סמוכין
 לצמים האמנעי כנגד השמים כשלה
 רגלי הקנקן הלכך הסמוכין מותרין
 דאין ארס אסור על חצרו דרך אור
 והאמנעי אסור דשניהן משתמשין
 בה בשלוש ורשות שניהם היא
 ואף על גב דשמים הסמוכות פרוצות
 לאמנעי האוסר לא אחמור רבנן
 צמקוס שאין לו תשמיש גמור שיהא
 אסור משום פרוץ: לימא שמואל
 דאמר [ע"א] ארס אסור על חצרו דרך
 אור: לימא ליה דרב דימי. דהא
 מקום שאין בו ארבעה כיון דלית ציה
 שיעור מקום הנחה לדידה לאו הנחה
 היא והרי הוא חומר צעלמא וקאמר
 מותר בלא שום מיקון ושמואל הולאת
 זו צ"ח: רשותו דרבנן. שניהן רה"י
 ואין אסורין מזה לזה אלל מדרבנן:
 מי אמר רב הכי. זה משממש צמנון
 לו על ידי זריקה ואין חצרו אסור
 עליו דרך אור: שני נפסיס. של ארס
 אחד אסור לזרוק ואע"ג דכי סגי
 בחצר רה"י לזרוק מעשרה קא סגי
 וקאמר דאוסר עליו אורין של בני
 רה"י ר"ע אע"פ שאין להם כחן תשמיש:
 דמילוי חד ומפסיס חד. א' גבוה וא'
 נמוך שמה יזיק מן הנמוך לגבוה
 ולא יגיע ויפול לרה"י. ולשמואל דאמר
 מותר לא קשיא לדידה כדדידה דאמר
 ארס אסור על חצרו דרך אור דהא
 אמרין צרשות דאורייתא שמואל
 מודי: ברתנ' ארס עירובו. עירובי
 חצירות: והדר שם. צבית שער

והאמצעי אסור יתיב רב ברונא וקאמר להא
 שמועתא א"ל רבי (א) אליעזר בר בי רב אמר רב
 הכי א"ל אין (ב) אחוילי אושפיזיה אחוילי ליה אתא
 לקמיה דרב א"ל אמר מר הכי א"ל אין א"ל
 והא מר הוא דאמר לזה בשלשול ולזה
 בזריקה שניהן אסורין א"ל מי סברת דקיימי
 כשורה לא דקיימי כחצובה
 שמואל לית ליה דרב דימי (ג) דבי
 אתא רב דימי א"ר יוחנן מקום
 שאין בו ד' על ד' מותר לבני
 רה"י ולבני רה"י לכתף עליו ובכלבד שלא
 יחליפו התם רשויות דאורייתא הכא רשויות
 דרבנן (ד) והכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר
 משל תורה אמר ליה רבינא לרבא מי אמר
 רב הכי והא איתמר (ה) שני בתים משני צידי
 רשות הרבים רבה בר רב הונא אמר רב
 אסור לזרוק מזה לזה ושמואל אמר מותר
 לזרוק מזה לזה א"ל לאו מי אוקימנא דרמלי
 חד ומתחי חד זומנין דמגדר ונפיל ואתי
 לאיתוי: ברתנ' (ו) הנותן את עירובו בבית
 שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב (ז) והדר
 שם אינו אסור עליו בית התבן ובית הבקר
 ובית העצים ובית האוצרות הרי זה עירוב
 והדר שם אסור (ח) רבי יהודה אומר אם יש שם
 תפיסת יד של בעל הבית אינו אסור: (ט) ג'ל
 אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת
 כל מקום שאמר (י) הדר שם אינו אסור הנותן
 את עירובו אינו עירוב חוץ מבית שער דיחיד
 וכל מקום שאמר חכמים אין מניחין בו עירוב
 מניחין בו שיתוף חוץ מאור מבוי מאי
 קמ"ל תנינא הנותן את עירובו בבית שער
 אכסדרה ומרפסת אינו עירוב הוא דלא
 הוי הא שיתוף הוי בית שער דיחיד ואור
 דמבוי איצטריכא ליה דלא תנן תניא נמי הכי
 הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה
 ומרפסת ובחצר ובמבוי ה"ו עירוב והתנן
 שיתוף שיתוף במבוי לא מינטר אימא בחצר שבמבוי
 אמר רב יהודה אמר שמואל (י) בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום
 פת שעל השלחן סומכין עליהן משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף
 אמר רבה ולא פליגי כאן במסובין בבית כאן במסובין בחצר אמר ליה
 אבבי לרבה תניא דמסייע לך (י) עירובי חצירות בחצר ושיתופי מבואות
 במבוי והוינן בה עירובי חצירות בחצר והתנן הנותן את עירובו בבית
 שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב אימא עירובי חצירות בבית שבחצר
 שיתופי מבואות בחצר שבמבוי: רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד
 וכו': היכי דמי תפיסת יד כגון חצירו של (י) בוניים בן בוניים (י) אתא לקמיה
 דרבי אמר להו פנו מקום לבן מאה מנה אתא איניש אחרינא אמר להו
 פנו

לימא שמואל א"ת ליה דרב דימי. פירוש רש"י נראה עיקר דקאי
 אהיהא דבור שנין צ' חצירות דקסבר שמואל ארס אסור
 על חצירו דרך אור אע"פ שהוא תשמיש גרוע ומשני התם רשויות
 דאורייתא וליכא לניחש שמה מתוך כך יצא לטלטל מרה"י לרה"י
 דאיסורא דאורייתא מידע ידע אלל
 הכא דאי ללו דאסרי אהדדי שמה
 מתוך כך יטלטל מחצר לחצר ור"ת
 פירש צ"ח ואין נראה פירושו:
 ומ' אמר רב הכי. פי' דאין ארס
 אסור על חצרו דרך אור
 והא חמנר שני צמים כו' וקס"ד
 טעמא דאוסר לזרוק משום דסגי
 בחצר רה"י למעלה מעשרה וקאמר
 דאוסר עליו אורין של בני רה"י אף
 על פי שאין להם כחן תשמיש וכן פי'
 צנוטרים ומדשמואל אדשמואל לא
 מצי למיפרך דאין תשמיש דאורייתא הכא
 חשיב כההיא דלעיל אלל לרב פריך
 מכל שכן ורש"י פירש דלא פריך
 שמואל אדשמואל משום דצרשות
 דאורייתא מודה: (יא) מי אוקימנא
 כו'. בשנת פרוץ הוסיק (דף טז).
 מוקי לה הכי משום פירכא אחריתי
 וק"ק דתם נמי קאמר ולא מי
 אוקימנא: ב"ת התבן כו' הרי זה
 עירוב. ואפילו אין שם תבן דלענין
 הנחת עירוב לא צ"ח דחזי לדירה
 אלל הא דקאמר צ"ח הדר (לעיל ט: צ:)
 דצית התבן אסור היינו דוקא כשיש
 שם תבן כמו שלר' יהודה אינו אסור
 אלל מקום דירה והיינו דוקא כשדר
 שם בשנת דבעינן מקום פיתא או
 מקום לינה והא דקמיה הכא הדר
 שם אסור עליו דווקא לענין לבעל
 הצבית שם תבן דאם יש שם תבן הוי
 כאלו דר עמו שם צבית לר' מאיר
 דחשיב צית התבן כמקום דירה
 צפרק הדר ולא אסרי אהדדי:
 עירוב הוא דלא הוי הא שיתוף
 הוי. קשה לאשכחן דקרי

עירוב שיתוף צ"ח הדר (לעיל ט: ע"א).
 צעל הצית שיהי שותף לשכניו לזה
 ציין ולזה ציין אין לריכין לערב
 ולקמן צפרק כל גגות (דף ט"א):
 קאמר מאי לא עירבו לא נשתתפו:
 דעריצי

אין זה עירוב אימא ה"ו שיתוף שיתוף במבוי לא מינטר אימא בחצר שבמבוי
 אמר רב יהודה אמר שמואל (י) בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום
 פת שעל השלחן סומכין עליהן משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף
 אמר רבה ולא פליגי כאן במסובין בבית כאן במסובין בחצר אמר ליה
 אבבי לרבה תניא דמסייע לך (י) עירובי חצירות בחצר ושיתופי מבואות
 במבוי והוינן בה עירובי חצירות בחצר והתנן הנותן את עירובו בבית
 שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב אימא עירובי חצירות בבית שבחצר
 שיתופי מבואות בחצר שבמבוי: רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד
 וכו': היכי דמי תפיסת יד כגון חצירו של (י) בוניים בן בוניים (י) אתא לקמיה
 דרבי אמר להו פנו מקום לבן מאה מנה אתא איניש אחרינא אמר להו
 פנו

שבתא: אינו אסור. על צעל חצר ואין לריכין ליתן את הפת דלאו דירה היא: והדר שם. ארס השאל צעל הצית צית התבן שלו לאחר
 לדור שם אסור עליו חצר הואיל ופתחו לחצר: ארס שם פפיסס יד של צעל הצית. שיש לבעל הצית מקום צביתו של זה שנותן
 שם כליו להנעיב: אינו אסור עליו. דכל רשותא דחצר לדידה הוא כאלו דר עמו צבית: ג' חוץ מצבית שער דיחיד. דחצר של יחיד
 ומתני צבית שער דחצר דרבים עסקינן: עירוב משום דירה דמערב להו לצבית דירה כאלו כל בני הצמים דריין כחן הלכך אי לא חזי
 לדירה לא מצי שרי אלל שיתוף לא משום דירה הוא דהא לא צמים שייכי ציה אלל חצירות הלכך לאו דירה צענין אלל מקום המשמח כגון
 חצר אלל אור המצוי לאו משתמר הוא: סניא נמי הכי. דמניחין צו שיתוף: משום עירוב: מי מינטר ל"ג. דטעמא לאו
 משום נעירותא הוא: צמים שבתא. לאפוקי צית שבתא אחרת: בחצר צמנון. לאפוקי חצר שאינה פתוחה לו: (בוניים בן בוניים. עשירי)
 הוא ומשאל צמים שבתא (לחצרים והיו לו כלים כגוןן שמתוך עושרו היו לו כלים הרבה: פנו מקום לבן מאה מנה. כלומר מקום חשוב:

יה א ב מ"י פ"ו
 מהלכות שבת הלכה
 ח סמג לאין סה טור ש"ע
 א"ת ס' שג סעף פ':
 יג ג מ"י פ"א מהלכות
 עירובין הלכה טו סמג
 לאין א טו"ע א"ת ס'י
 ס'ו סעף ג':
 כ ד מ"י פ"ד שם הלכה
 ח סמג שם טו"ע ע':
 ס'י ס'י סעף פ':
 בא ד מ"י פ"ה שם הלכה
 טו סמג טו טו"ע ע' ס'י
 טו"ע שם ס'י שפ"ו סעף
 פ':
 כב ד מ"י שם הלכה יט
 טו"ע שם ס'י ס'ו ס'ו
 סעף יא:

רבינו הגנאל

ואמצעי שניהן אסורין כו'.
 ש"מ כיון שכל אחד מהן
 משתמש בסמוך לו אין
 אדם אסור על חצירו דרך
 אור. א"ל ר' אליעזר לרב,
 והא מר הוא דאמר,
 כלומר אתא אמרת כל לזה
 בשלשול ולזה בזריקה
 שניהן אסורין בו, (לחג)
 [והני] חרובתי כי לזה
 בזריקה ולזה בשלשול
 ניהו. א"ל מי סברת
 דעבידי כשורה. פי'
 כשורה כסדר אחת, [לא]
 (ב,ב) [א] צבית. דעבידי
 כמין כי יוני. והאמצעי
 היא בין שתי החצירות,
 ושתי החצירות נמשכות
 ויוצאות מחוץ לחצירות.
 ואין משתמשות החצירות
 הללו בתוך שני החורבות
 הללו אל על ידי זריקה.
 מיהו זריקה מן החצר על
 החורבה תבוא למעלה
 למטה זריקה מן החורבה
 לחצר היא מטה למעלה.
 לפיכך זריקה של חצר היא
 גמורה, וזריקה היא
 לשלשול, לפיכך הנותן
 לה. וזריקה של חורבה
 בקשה היא (א). פי'
 (ב,ב) [א] צבית. מהלכות
 לודק, כשורה עומדת על
 הסדר אחת עם אחת.
 ומקשינן ומי אמר רב הכי
 והאיתמר שני בתים
 צידי רשות הרבים, רבה
 בר רב הונא אמר רב אסור
 לזרוק מזה לזה, ושמואל
 אמר מותר. ומפרקינן ולא
 אוקימנא דחד מירלי וחד
 מיתמי דומינן דמגדר
 ואתי לאתמי, א"ל רבינא
 לרבה תניא שמואל דאמר
 גג הסמוך לרשות הרבים
 צריך סולס קבוצ' (ט)
 להתירו בטלטול מרפסת
 [הרבים], לית ליה הא דכי
 אתא רב דימי א"ר יוחנן
 מקום שאין בו אלא ד' על
 ד' מותר לבני רשות
 הרבים ולבני רשות היחיד
 לכתף עליו ובכלבד שיתוף
 יחליפו. אמר ליה
 ברשויות של תורה הכי
 נמי דאית ליה, כי אכסרי
 הכא ברשות דרבנן.
 וחכמים עשו חיזוק
 לדבריהם יותר משל תורה.
 ותוב אכסרינן ומי אמר רב
 אין אדם אסור על חצירו
 דרך אור והא איהו דאמר
 בשתי גגין בשני צידי
 רשות הרבים אסור לזרוק
 מזה לזה. ודחינן ולא מי
 אוקימנא כגון חד מירלי
 וחד מיתמי כו'. [מתני].
 הנותן עירובו בבית שער
 אכסדרא ומרפסת אינו
 עירוב. והדר שם אינו
 אסור. אמרי משמיה דרב
 כל מקום שאמר חכמים הדר שם אינו אסור על בני חצר [הנותן עירובו] חוץ מבית שער דיחיד, ובית שער
 דמתני במתני בית שער דרבים. ירושלמי הדר את אמרת (דחמר) בבית שער של יחיד אבל בבית שער של רבים הרי זה
 עירוב. והדר שם הרי זה אסור עליו (ז). דבי ר' ינאי אמרי אפילו יתר תלות בו מנעלו, ואפי' טלה או שנתות. רב [אמר]
 ובכלבד דרב הונא בשבת וכו'. [וכל מקום שאמר אין מניחין בו עירוב, כגון אכסדרא ומרפסת וכיוצא בהן, עירוב אין
 מניחין בהן, אבל מניחין בהן שיתופי מבוי, חוץ מן אור (למבוי) [המבוי] שאפי' שיתופי מבוי לא. תניא נמי הכי כו'. אמר
 רב יהודה אמר רב בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום פת שעל השלחן סומכין עליו משום עירוב. והני מילי במסובין
 שיתופי מבוי בחצר שבמבוי. ר' יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו אסור עליו. פי' אם יש
 שיש שם מקצת רשות לבעל החצר הדר שם אינו אסור עליו. היכי דמי תפיסת יד, א"ר הונא כגון חצירו של בן שם שהיה עשיר גדול, ויש בכל הבתים שבחצירו כלים וסחורות, ואין שם בית שלא היה לו חפץ בתוכו שהיו לו נכסים הרבה.

(א) נראה דל"ל וקוביה היא לשלשול וזיקה של חרובה בקשה היא לפיכך ומתני לזה שנתת. (ב) ג'ל על אסורו עליו בני ר"ה. (ג) נראה דנכחי היושגלו אלו כסס ר' ינאי קאי אדבני ר"י כמשהו וש"ך להלן אמר הדיבור היכי דמי תפיסת יד.